



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 1/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/69/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv a slobôd „v konaní pred súdom vedenom na Mestskom súde Košice pod spis. značkou 2T/69/2024“. Sťažovateľ žiada „preskúmať zákonnosť postupu súdu a prokuratúry“ v napadnutom konaní a „nariadiť náležité opatrenia za účelom nápravy stavu“. Uvádza, že vo výkone väzby je už pätnásť mesiacov a považuje ju za nezákonnú. V tejto súvislosti namieta porušenie svojho práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na obhajobu podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sudca mestského súdu pre prípravné konanie (JUDr. Peter Mén) vzal sťažovateľa, trestne stíhaného pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona, uznesením sp. zn. 3Tp/53/2024 z 26. augusta 2024 do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Väzbu sťažovateľa súčasne s poukazom na § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

3. Na základe obžaloby podanej 4. decembra 2024 mestský súd uznesením sp. zn. 2T/69/2024 zo 16. decembra 2024 v spojení s uznesením sp. zn. 2T/69/2024 z 23. decembra 2024, rozhodujúc podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku, ponechal sťažovateľa vo väzbe, pretože dôvody väzby

podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku trvali. Zároveň súd rozhodol, že väzba sťažovateľa sa uložením dohľadu probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahrádza.

4. Mestský súd po prijatí vyhlásenia sťažovateľa, že sa cíti byť vinný za spáchanie skutku, rozsudkom vyhláseným na hlavnom pojednávaní konanom 27. januára 2025 uznal sťažovateľa vinným zo zločinu lúpeže na tam uvedenom skutkovom základe a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov a šiestich mesiacov nepodmienečne a trest prepadnutia veci. Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 6To/24/2025 z 27. marca 2025 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a vrátil mu vec, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

5. V priebehu trestného konania sťažovateľ namietal zaujatosť vo veci konajúceho sudcu, o ktorej námietke rozhodol mestský súd uznesením sp. zn. 2T/69/2024 z 19. mája 2024 tak, že samosudca JUDr. Tomáš Paranič nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania vedeného pod sp. zn. 2T/69/2024. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd (senát v zložení JUDr. Slovinský, JUDr. Dudík a JUDr. Baločko) uznesením sp. zn. 6Tos/50/2025 z 18. júna 2025 zamietol.

6. Sťažovateľ tiež podal trestné oznámenie vo veci podozrenia zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, ktorého sa mal dopustiť vyšetrovateľ konajúci vo veci sťažovateľa, oznámenie bolo uznesením Útvary inšpekcie, odboru inšpekčnej služby Východ, oddelenia vyšetrovania ČVS: UIS-73/1-OISV-2025 z 5. mája 2025 odmietnuté.

7. Mestský súd (v poradí druhým) rozsudkom z 18. júla 2025 uznal sťažovateľa vinným zo zločinu lúpeže na tam uvedenom skutkovom základe a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov a ôsmich mesiacov nepodmienečne a trest prepadnutia veci. Na základe sťažovateľom podaného odvolania bola vec postúpená krajskému súdu na rozhodnutie, ktorý vedie konanie pod sp. zn. 6To/98/2025. Krajský súd zrušil termín verejného zasadnutia určený na 23. september 2025 vzhľadom na sťažovateľom podaný návrh na odňatie veci podľa § 23 Trestného poriadku.

8. Sťažovateľ v priebehu trvania väzby požiadal 7. apríla 2025 o prepustenie na slobodu a predložil písomný sľub, že v prípade prepustenia sa nedopustí trestnej činnosti. Mestský súd uznesením sp. zn. 2T/69/2024-537 z 25. apríla 2025 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 6Tos/39/2025 z 12. mája 2025 podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku právoplatne zamietol predmetnú žiadosť sťažovateľa a súčasne podľa § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku jeho väzbu nenahradil písomným sľubom ani dohľadom probačného a mediačného úradníka.

9. O ďalšej žiadosti sťažovateľa zo 6. októbra 2025 o prepustenie z väzby na slobodu, ktorej súčasťou bol znova aj jeho písomný sľub, rozhodol mestský súd uznesením č. k. 2T/69/2024-763 z 13. októbra 2025 tak, že ju zamietol a súčasne jeho väzbu nenahradil písomným sľubom ani dohľadom probačného a mediačného úradníka. Zároveň podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku zmenil (rozšíril) dôvody väzby sťažovateľa, a to podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Dôvody útekovvej väzby sú podľa mestského súdu dané tým, že sťažovateľovi už bol (zatiaľ neprávoplatne) uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 rokoch a 8 mesiacov a je súbežne stíhaný v inej trestnej veci pre zločin lúpeže (konanie vedené pod sp. zn. 47T/37/2025), za ktorý mu hrozí trest odňatia slobody v trvaní 7 – 12 rokov. Mestský súd poukázal aj na to, že u sťažovateľa

absentuje trvalé bydlisko a nemá iné miesto na doručovanie písomností, keďže k bývaniu v podnájme u matky nedoložil súhlas vlastníka nehnuteľnosti. Ďalej s ohľadom na jeho majetkové pomery, keďže nemá žiadny stály príjem a príjem z licenčnej zmluvy za hudobné diela sa nepreukázal, ako aj jeho správanie po spáchaní skutku, keď sa prezliekol do iného oblečenia, tieto skutočnosti podľa mestského súdu v súhrne odôvodňujú obavu, že ujde alebo sa bude skrývať. Dôvody preventívnej väzby sú podľa mestského súdu dané povahou trestnej činnosti páchanej sťažovateľom, ako aj jeho osobou a pomermi, a preto súd zohľadnil obavu z pokračovania za opodstatnenú. Mestský súd k možnosti nahradiť väzbu miernejšími prostriedkami uviedol, že písomný sľub považuje za nedostatočný a dohľad probačného a mediačného úradníka by s ohľadom na osobu sťažovateľa a jeho pomery nebol spôsobilý reálne zabrániť v prípadnom páchaní trestnej činnosti.

10. Proti tomuto uzneseniu mestského súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd (senát v zložení JUDr. Slovinský, JUDr. Dudík a JUDr. Čintala) uznesením sp. zn. 6Tos/85/2025 z 27. októbra 2025 s poukazom na § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. V odôvodnení uviedol, že nezistil dôvody na zmenu rozhodnutia mestského súdu, poukázal na jeho právne úvahy, ako aj konanie, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádzalo, a keďže ich považoval za správne, stotožnil sa s tým, že dôvody väzby naďalej trvajú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

11. Sťažovateľ argumentuje, že jeho väzba je nezákonná z dôvodu, že nebola dostatočne a racionálne zdôvodnená. V tejto súvislosti poukazuje na uznesenia mestského súdu z 25. apríla 2025 a 13. októbra 2025. Zvlášť zdôrazňuje, že dôvodom väzby je obžaloba, ktorá podľa neho odporuje zneniu uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia zo skutku z roku 2024, výpovedi poškodenej a predovšetkým kamerovému záznamu z miesta spáchania skutku. Akcentuje tiež, že bol krivo obvinený aj z ďalšieho skutku (zločinu lúpeže), ktorý mal byť spáchaný ešte v roku 2021, a preto podal vo veci trestné oznámenie. Domnieva sa, že všeobecné súdy svojvoľne menia konajúcich sudcov v priebehu konania a dialo sa to aj v priebehu prípravného konania. K porušeniu Trestného poriadku a ústavy došlo podľa neho aj tým, že jeho návrh na odňatie veci mestskému súdu nebol akceptovaný. Tiež uložený nepodmienečný trest považuje za nespravodlivý a neprimeraný, porovnávajúc ho s trestami uloženými iným spoluväzňom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Hneď v úvode ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ nie je v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 34 ods. 1 zákona ústavnom súde a ani o ustanovenie advokáta nepožiadaval.

III.1. K namietanému porušeniu práv postupom mestského súdu:

14. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, podľa ktorého ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práv, je preto nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť splnená pred podaním ústavnej sťažnosti. Aplikuje sa zásada prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných právnych noriem. Spravidla až po skončení konania možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, I. ÚS 314/09).

15. Možné porušenie práv obvineného, resp. obžalovaného v prebiehajúcim trestnom konaní je preskúmané prostredníctvom korekčných procesných mechanizmov v súdnom konaní (teda využitím práva na súdnu ochranu), keď k uznaniu viny zo spáchania trestného činu môže dôjsť len súdom (IV. ÚS 212/2022). Ústavný súd totiž v trestnom konaní nenahrádza procesné postavenie prokurátora, sudcu pre prípravné konanie ani všeobecného súdu v trestnoprocesnej inštančnej postupnosti rozhodovania súdov (pozri napr. IV. ÚS 80/2022).

16. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v prebiehajúcim a dosiaľ neskončenom trestnom konaní vedenom mestským súdom pod sp. zn. 2T/69/2024, ústavný súd zdôrazňuje skutočnosť, že proti rozsudku súdu prvého stupňa z 18. júla 2025 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom má právomoc rozhodnúť príslušný odvolací súd. Veľmi zjednodušene povedané – vec sťažovateľa sa aktuálne nachádza v štádiu, keď po rozhodnutí mestského súdu bude ešte rozhodovať krajský súd. Následné rozhodnutie odvolacieho súdu bude za určitých okolností preskúmateľné aj dovolacím súdom, a preto by zásah zo strany ústavného súdu bol v tomto okamihu predčasný.

17. Vzhľadom na to je v tejto časti ústavná sťažnosť sťažovateľa neprípustná, a preto ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv rozhodovaním o väzbe:

18. V rámci materiálnej ochrany sťažovateľom uvedených práv, ktorých porušenie namieta, a v kontexte ním uvádzaných tvrdení, a to aj napriek absencii právneho zastúpenia a nedostatočnej ústavnoprávnej argumentácii, ústavný súd preskúmal rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 6Tos/85/2025 z 27. októbra 2025 o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu mestského súdu z 13. októbra 2025, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. K uvedenému ústavný súd pristúpil, vnímajúc ťaživosť situácie sťažovateľa, ktorý je väzobne

stíhaný, a teda obmedzený na osobnej slobode, a ktorý v doplnení svojej ústavnej sťažnosti z 30. decembra 2025 deklaroval ako „*obeť justičného omylu*“ vyhlásenie hladovky.

19. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre konštantne judikuje, že väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania, ktoré sú obsiahnuté v špeciálnych ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („*fairness*“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

20. Ústavný súd po podrobnom oboznámení sa s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu, ako aj s obsahom odôvodnenia uznesenia mestského súdu konštatuje, že krajský súd sa so sťažnostnými námietkami sťažovateľa vysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom, keď najprv odkázal na rozhodnutie mestského súdu, na jeho správny postup, pokiaľ ide o výsluch sťažovateľa aj jeho matky ako svedkyne, a oboznámenie sa s obsahom spisového materiálu a podanej žiadosti. Krajský súd ďalej uviedol konkrétne skutočnosti ako dôvody preventívnej a útekovvej väzby tak, ako na nich ústavný súd už poukázal v súvislosti s rozhodnutím mestského súdu (bod 9 tohto rozhodnutia). Nemožno sa preto stotožniť s tvrdením sťažovateľa, že jeho väzba je nezákonná, keďže namietané uznesenie krajského súdu je dostatočne preskúmateľné a väzba sťažovateľa je zdôvodnená ústavne udržateľným spôsobom.

21. Ústavný súd odkazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí súdu prvého a druhého stupňa nie je možné posudzovať izolovane, ale ako jeden celok. Preto v prípade, ak krajský súd odkázal na ústavne akceptovateľné odôvodnenie uznesenia mestského súdu, potom nie je na mieste konštatovanie o porušení práv sťažovateľa.

22. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podľa názoru ústavného súdu poskytol sťažovateľovi dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o jeho väzbe. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, ktorý v konečnom dôsledku vyhodnotil u sťažovateľa splnenie podmienok na trvanie väzby, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti označeného rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa ich názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012).

23. K sťažovateľom uvádzanej námietke, že v jeho veci rozhodoval nezákonný sudca, ústavný súd poukazuje na rozvrh práce krajského súdu, ktorý v detailoch upravuje, ktorý sudca zastupuje člena senátu v prípade jeho neprítomnosti. Tak tomu bolo aj v sťažovateľovom prípade, keď člena senátu 5T, sudcu JUDr. Baločka, zastúpil JUDr. Čintala. Rovnako tak treba zdôrazniť skutočnosť, že sudca pre prípravné konanie, ktorý v prípade sťažovateľa rozhodol o jeho vzatí do väzby, nie je totožný

so sudcom, ktorý po podaní obžaloby rozhoduje vo veci samej a ktorý rozhodol o jeho ponechaní vo väzbe.

24. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol, a to ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. Len pre úplnosť ešte ústavný súd dodáva, že ústavná sťažnosť, pokiaľ ide o predchádzajúce rozhodnutia o väzbe (uznesenie o vzatí do väzby z 26. augusta 2024, uznesenie o ponechaní vo väzbe zo 16. decembra 2024 v spojení s uznesením z 23. decembra 2024, uznesenie o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby z 25. apríla 2025 v spojení s uznesením krajského súdu z 12. mája 2025), je celkom zjavne oneskorená, keďže bola podaná po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty (§ 124 zákona o ústavnom súde).

26. Sťažovateľ nebol pri podaní ústavnej sťažnosti právne zastúpený a ani nepožiadal o ustanovenie právneho zástupcu. S ohľadom na prítomné dôvody odmietnutia ústavnej sťažnosti však ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na odstránenie tejto vady, keďže podmienkou pre ustanovenie právneho zástupcu je skutočnosť, že nesmie ísť o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (§ 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde). V tomto prípade táto podmienka celkom zrejme splnená nebola.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu